

σον ώραία, δύον ήδυνατο νά έπιθυμήσῃ καρδία ἀνθρώπου, τὸ καλλος σου δύμως γρηγοριοποιεῖς εἰς φωτισμόν ἄλλων οἰκουν καὶ μόνον ἐνίστε συγκατα-
θαίνεις νά έπιστρέψῃς ἐγκαίρως εἰς τὸν οἶκον καὶ μόνος δίδης διέγον τέον!

Φυσικῶς δὲν φροντίζεις πολὺ νά σπαταλήσῃς τὴν γλυκύτητα σου ἐν τῷ
ξηρῷ ἀέρι συζύγου, δια κατέκτησας καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀπέθετας κατὰ μέ-
ρος. Εἶσαι εὐτυχεστέρα, ὅταν λείπῃ αὐτός. Διευθέτησας τὰ πράγματα
ώστε νά μεταβῆς εἰς Χένλιη ἀνευ αὐτοῦ καὶ νά ἔσται κήσης ἐρωτορο-
πίαν μετὰ τοῦ κ.—τοῦ κ. δεῖνος.

Μαΐης: "Ω, Μαυρίκιε, δὲν θύμωσες δι' αὐτό. Μή δργίζεται
δι' αὐτό!

Μαυρίκιος: "Οργίζουμε! Δὲν ἔχω πολλὴν ἀνάγκην νά δργί-
σθω. Παρατήρησε, δὲν σὲ ἐρώτησα ἀκόμη καὶ ποσοὶ θὰ ἀποτελῶσι τὴν
ἄλλην συνοδίαν. Γινώσκω βεβαίως, ὅτι οὐδέποτε θὰ μὲ ἀτιμάσῃς διέν δὲ
τὰ λοιπά.. .

Μαΐης: "Α, εἶσαι δύμως τρομερός. "Οργίζομε λοιπόν. Σχεδὸν
θὰ προύτιμων τοῦτο.

Μαυρίκιος: "Α, ἀγαπητή, δὲν δύνασαι πάντοτε νά προτι-
μᾶς τοῦτο. "Οφείλεις νά ἔκλεξῃς. "Εξέλεξας καὶ μετὰ συνέσεως μάλιστα
ἀναμφιβόλως. Κατέστησάς με φίλον σου μόνον — χρήσιμον φίλον σου
μόνον — ἵδυνατο νά μὲ καταστήσῃς ἐραστήν σου ἀν ἐπειδύμεις τοῦτο —
ἀφωτισμένον ἐραστήν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου θὰ ἔβασανιζον ἵσως τὴν ζωήν σου,
διὰ ζηλοτυπίῶν καὶ φόβων καὶ παρανοήσεών, θὰ καθίστων σε καταγέλα-
στον, κατατρώγων σε διὰ τῶν ὄφθαλμῶν μου καὶ παρακολουθῶν σε παν-
ταχοῦ ὡς κύων δι' ὅλης τῆς ἴμερας. "Ηδη προσβλέπω εἰς σὲ διὰ τῶν
ὄφθαλμῶν τοῦ λογικοῦ καὶ καθορῶ πόσον γλυκεία καλοκαγαθος γυναικί-
τσα εἶσαι ἐν τῷ συνόλῳ καὶ εὐγνωμονῶ καὶ δι' αὐτὴν τὴν μικρὰν
συντροφίαν, ἢν συγκαταβαίνεις νά μοὶ κάμης. "Οπως εἴμεθα, εἴμεθα
κάλλιστα.

Μαΐης: "Αλλὰ διατί λοιπὸν τάτε φέρεσαι τόσον τραγικῶς
(φωνοῦσα).

Μαυρίκιος: Τραγωδία; διόλου! τὸ πολὺ πολὺ ἡ σκηνή μας
δύναται νά χαρακτηρισθῇ κωμῳδία αἰθούσης! Μή θέλης ώστε νά κολα-
κευμένω (ἐν σπουδῇ). "Ελα, ἔλα, καλὰ εἶναι καλὰ εἶναι ὅλα δὲν εἴμαι
θυμωμένος μαζὸς σου (πλησιάζει εἰς τράπεζαν καὶ ρίπτει τυχαίως τὸ
βλέμμα ἐπὶ φωτογραφικῆς εἰκόνος).

Μαΐης: "Ἐν τούτοις μὲν ἀναγκαῖες νά αἰσθάνωμαι ὀπωαδή-
ποτε ὅτι — ὅτι — ἐδιχονόγαμεν καὶ πράγματι, ἀν δι' αὐτὸν ἔγεινεν ὅλος
αὐτὸς ὁ θύρων παρατούμει τὴν διακέδασιν. Δὲν μοὶ μέλλει.

Μαυρίκιος: Τί; "Ω, διὰ τὸ Χένλιη λέγεις; "Ανοησία σου, δὲν
ἔσχεπτόμην περὶ αὐτοῦ. Τὸ ἔφερα μόνον ὡς παράδειγμα τῆς θέσεως εἰς
ἥν περιήλθομεν. Μή φωνάζεις μὴ καταστρέψῃς τοὺς ὄφθαλμούς σου.
"Τιπάχεις εἰς Χένλιη καὶ διασκέδασον καὶ μὴ «διακόπτης» τὸν δρόμον τοῦ
«ἄκακου, ἀναγκαίου» συζύγου ὅταν συναντηθῆς μετ' αὐτοῦ, εἵρισκομέ-
νου ἐν τῷ ταπεινῷ αὐτοῦ ἀκατάφ, κατὰ τὸν πλοῦν. Τοῦτο θὰ ἥτο ἀσυγη-
μον, δὲν σοὶ φαίνεται οὕτω;

Μαΐης (σκεπτική): "Ηδύνατο νά ἐπιβῆς τοῦ πλοιαρίου κατὰ
τὸ πρόγευμα — "Αλλά, Μαυρίκιε, δὲν ἐφίλονεικήσαμεν, ἔ; Πάντοτε εἰ-
χον ὑποσχεθῆ, ὅτι δὲν θὰ ἐφίλονεικοῦμεν.

Μαυρίκιος: Ούχι, ἀγαπητή, οὐδέποτε θὰ φίλονεικήσωμεν καὶ
διατί νά φίλονεικήσωμεν; "Ως πρὸς αὐτή εἴμεθα δύο ἐσθεσμένα ὄφαί-
στια — οὐδεμία φλόξ ἐρωτος ἡ δργής πλέον λάμπει ἔξιμην — φλυαρῶ ἐν-
νοεῖς! Ποῦ θὰ διεπινήσωμεν; Θὰ ἔναις καιρὸς νά ἐνδυθῆς;

Μαΐης (ἐγιερομένη): Πράγματι, καιρὸς εἶναι. "Ελα, βοήθη-
σόν μοι νά κτενισθῶ. "Η Ιουστίνη θὰ κτενίσῃ τὴν κόρην μου ἀκριῶς
ὅπως τὴν θέλεις. Φίλητέ με! (ἀσπάζεται αὐτὴν ψυχρῶς). Μὲ ἀγαπᾶς
δὲν μὲ ἀγαπᾶς Μαυρίκιε;

Μαυρίκιος: Ναί — μετρίως, ὡς μὲ ἀγαπᾶς σύ.

Μαΐης (έν χαμηλοτάτη φωνῇ): Λοιπόν, μήπως εἶναι — ἡ
ἀρχὴ τοῦ τέλους;

Μαυρίκιος (σκυθρωπῶς): "Οχι; ἀλλὰ — φθονούμει — μήπως εἶναι
τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

"Ο ἀδελφός Ρενώ ἀπὸ δύο ηδη ώρῶν ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἑδω-
λίου του, ἀκούσας ἐξομολογήσεις σοθαρῶν παραπτωμάτων ὡς καὶ
ἐλαφρῶν ἀμφιτιῶν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου του.

"Ἐπὶ τέλους ἔμεινε μόνος, ἐσκέπτετο δὲ πρὶν ἡ ἀποφασίσῃ
νά ἀναχωρήσῃ. "Ητο ἐσπέρα μαρτίου. Σκότος ἐπεκάλυπτε τὴν
μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου του. Νεκρικὴ σιγὴ ἐδασίλευεν. Ἡν
διετέραττε τριγμὸς καθέκλας ἡ θύρωσις βηχός. Καίτοι ὁ ἀδελφός
Ρενώ ἥτο ὑπηρέτης τοῦ Υψίστου—καθ' ὅλην τῆς λεξεως τὴν ση-
μασίαν—καὶ πιστός ἐκτελεστής τῶν δύσιτων αὔτοῦ χριστιανι-
κῶν καθηκόντων, δὲν ἡδυνήθη ὅμως νά μὴ ταραχθῇ, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν σκέψεων καὶ διαλογισμῶν αὐτοῦ, ἀκούσας βήματα ἀνθρώπου
πλησιάζοντος, εἰτα δὲ ισταμένου πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ πνευμα-
τικοῦ. "Ο ιερεὺς διέκρινε γυναικα. "Ἐπὶ στιγμὴν τῷ ἐφάνη ὅτι
ἔβλεπε τὸ ἐστιατόριον του ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὸν ἡ τράπεζα, τὸ
πρόσωπον τῆς θεραπαίνης του. 'Αννέτας, ητίς ἀνυπομόνευτος ἐπὶ τῇ
ἀργοπορίᾳ τοῦ χωρίου της. 'Ἐν τούτοις κατέπνιξε τὴν δυσθυμίαν
του καὶ ἔσυρε τὴν θυρίδα τοῦ δωματίου του. Παρὰ τὸ σκότος,
ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς γυναικός, ητίς εὑρίσκετο παρ' αὐτῷ γονυ-
κλινής, διέκρινε ὅτι ήτο νέα καὶ ὅτι εἶχε νά καταχθέσῃ αὐτῷ
σπουδαῖς ἐξομολογήσεις. "Ο γέρων ἔτεινε τὸ οὖς ὅπως καλλίτε-
ρον ἀκροῦται, διότι ἀπό τινος καιροῦ ηδη ἔπασχε τὴν ἀκοήν,
ἡ δὲ νεαρά γυνή ἡδυνήθη νά διέληγε τὸ ἐρυτιδωμάτων μέτωπον τοῦ
εύεσθούς ιερέως. "Η καρδία της ἐπαλλελεῖται: "Ἐξομολογοῦμαι τῷ Κυρίῳ . . .

* * *

"— Πέπτερ μου, εἶπεν, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ιερεὺς ἀπηγόθυνεν
αὐτῇ ἐρωτήσεις τινάς, εἰς ἃς ἐκείνη μόλις ἀπεκρίθη, ἔρχομαι
πρὸς ὑμᾶς ἐν στιγμῇ τοῦ βίου μου ἀπαισίᾳ. Προτίθεμαι νά διε-
πράξω ἔγκλημα. Μή μὲ ἐρωτήσῃς ποίου εἴδους, διότι δὲν θὰ
σές τὸ εἶπω ἀλλ' ὀφείλω νά διαπράξω τοῦτο, προσέθηκεν ἐμμέ-
νουσα ἐν τῇ λέξει· «όφειλω». Παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔχω κακὴν
ψυχήν. Ός βλέπετε, εἴμαι εύτελής. "Ερχομαι ἐκ τῶν προτέρων νά
σές ζητήσω τὴν ἔφεσιν διὰ τὸ ἀμφιτημα τὸ δόποιον θὰ κάμω.
Γνωρίζω ὅτι ἐκείνο τὸ δόποιον σές ζητῶ θὰ σές φανῇ παράδοξον.
"Ω! ἐξανθάρημη νά σές διηγηθῶ τὰ πάντα, πέπτερ μου, θὰ
ήνωνεῖτε τὴν θλιψίν μου, τὰ βλέσανά μου καὶ θὰ μὲ ὀψτείρετε.
"Αχ! ἐπεφώνησεν ἡ νεαρά γυνή στηρίξα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ
τῆς κιγκλίδως, υπείκουσα ὑπὸ τὸ βήρος τῆς ὄδύνης αὐτῆς, ὡς δὲ
ιερεὺς ἡδυνήθη νά ἀκούσῃ τοὺς λυγμούς, οἵτινες ἐδόνουν ὄλοκλη-
ρον αὐτῆς τὸ σῶμα.

"Απὸ τριάκοντα ηδη ἐτῶν ὁ ιερεὺς ἔξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα
πνευματικοῦ καὶ ἤκουε πολλάς παραδόξους ἐκμυστηρεύσεις. "Ἐν
τούτοις δύμως κατελήφθη ὑπὸ τρόμου πρὸ τῆς ζητίκης ἀποπλανή-
σεως τῆς γυναικός κόρης, ητίς ιστάτο πρὸ αὐτοῦ, ἔχουσα ἀκόμη
τὴν πεποιθησίν ὅτι ὁ Θεός θέλει συγκωρήσει αὐτήν. "Οποῖον
ἄρχεις ἡτο τὸ ἔγκλημα τὸ δόποιον ἐμελελεῖν αὐτη νά διαπράξῃ;
"Η πρώτη ιδέα, ητίς διηλθε τῆς διανοίας τοῦ ιερέως, ητο ὅτι
πρόκειται περὶ δράματος ζηλοτυπίας, συγκεντρῶν δὲ κατὰ νοῦν
πάσσας τὰς ἐνδείξεις, αἰτινες ὠδήγουν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιθεωρί-
σιν τῆς ιδέας ἡν εἶχε σγηματίσει, ἀπήντησεν.

"— Κόρη μου, αὐτὸ τὸ δόποιον μοὶ ζητεῖτε εἶναι: ἡδύνατον.
Γνωρίζετε ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι βαρύτερον ὅταν γίγνηται ἐκ
προμελέτης. Ζητήσατε συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ μόνην τὴν
ιδέαν τοῦ ἔγκληματος ἡν συνελάθετε. "Αναφωνήσητε μετ' αὐτοῦ:
"Καὶ μη εἰσενέγκης ημᾶς εἰς πειρασμόν . . .

"Η νεαρά κόρη ἤκουσε τὸν ιερέα διαιλούντα. Εἰς τὰς λέξεις
ταῦτας ἐκίνησε τὴν κεφαλήν καὶ ἐπικνέλαθεν:

— "Οχι, πάτερ μου, είναι άνωφελή ταῦτα... Πᾶν δοτι απεφάσισα τὸ ἀπεφάσισα, καὶ θὰ πράξω ἔκεινο τὸ ὄποιον ἀπεφάσισα, ἔαν δὲ κατόπιν ἀποθάνω, θὰ ἀποθάνω ἀμαρτωλὴ." Εξ οίκου, πάτερ μου, συγχωρήσατέ με!

— Επικνέλθετε αὔριον, εἰπεν ό ίερεύς.

— Καὶ ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ ἐπικνέλθω; ἀπήντησεν... Είναι ἡ τελευταία μου προσπάθεια... Προσῆλθον πρὸς ύμᾶς ἵνα μὴ κάμω τι χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ ζητήσω συγγνώμην... Α! εἰπεν, εἰμι χαμένη! ὁ Θεὸς μὲν ἀποδιώκει ως καὶ οἱ ἄλλοι. Ποῦ νὰ εὑρω σωτηρίαν; Πῶς υποφέρω!

Ο ἀββᾶς Ρενὼ ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλός. "Εγκλημα; ἔμειλλε λοιπὸν αὕτη νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα; Καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος μὴ ἀποθάνῃ κατόπιν; Η εἰς τὸν ιερέα προσέλευσις της ἦτο ἡ μόσωτηρία; Δέν ἤδυνατο νὰ ἐπικνέλθῃ; Ἡσθάνετο ἔκατην μισουμένην πικρὰ πάντων. Τὴν παρετήρει ἀκόμη, ἀνὰ μέσον δὲ τοῦ ἡμίφωτος διέκρινε τὰ χαροκτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, τὴν πελιδύντητα καὶ τὴν κόπωσίν της. Λεπτὴν εὐωδίαν ἀνέδιδεν ἡ περιθολή καὶ ἡ κόμμωσίς της.

Ο ἀββᾶς Ρενὼ ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ως ιατροῦ τῶν μεγάλων ἥθικῶν ἀσθενεῶν δὲν ἤργησε νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ περιβάλλον τοὺς λόγους τῆς νεαρᾶς γυναικὸς μυστήριον, κατόπιν μάλιστα λόγων τινῶν τῆς γυναικὸς λεχθέντων ἐν τοιαύτῃ συστολῇ ὅπει μάλις ν' ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ιερέως.

— Θὰ σᾶς δώσω τὴν ἀρέσιν τὴν ὅποιαν μοὶ ζητεῖτε, ὅταν θὰ ἐπικνέλθητε, σᾶς τὸ υπόσχομα, διτίδηποτε καὶ ἀν πράξητε, ἀλλ' υπὸ ἔνα μόνον ὄρου...

— Ποιον, πάτερ μου;

— Πρίν τὸ φονεύσητε, νὰ τὸ ἐναγκαλισθῆτε...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐκλειστε τὰς κιγκλίδας τοῦ ἔξομολογητηρίου του.

* *

"Η νεαρὰ γυνὴ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ιερέως ἔτρεμε.

"Ηκουσε τὰ βήματα αὐτοῦ ἔξερχομένου καὶ μεταβαίνοντος εἰς τὸ ιερόν· οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη δι τὸ ίερεὺς ἤδυνατο νὰ τὴν κατασκοπεύσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ιδέᾳ δι τὸν ὑπῆρχον πρὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὅστις ἐμάντευσε τὸ μυστικόν της, αἰσχος κατέλαβεν αὐτήν. Περιτυλιχθεῖσα ἐν τῷ ἐπανωφορίῳ της, ἔξηλθε καὶ εὐρέθη ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ εὐρείᾳ πλατείᾳ τοῦ χωρίου, ἣν ἐφώτιζε σειρὰ φανῶν. Περιεπάτει μετὰ κόπου. Ο ιερεὺς δὲν ἡ πατήθη· ἦτο τῷ ὅντι ἔγκυος καὶ ἡ φρικώδης ἰδέα τῆς παιδοκτονίας ἀπό τινων ἡμερῶν εἶχε κυριεύσει τὴν διάνοιαν της.

Η νεαρὰ κόρη ἐκκλείτο Ιουλιέττα. Τὸ μυθιστόρημά της ἦτο τετριμένον, παρόμοιον ἐκείνοις τὰ ὄποια ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὴν τρίτην σελίδαν τῶν ἐφημερίδων ὑπὸ τὸν τίτλον διάφοροα. "Ητο θυγάτηρ καθηγητοῦ ἐνὸς τῶν λυκείων, μετ' ἐπιζήνων ὑπέστη τὰς ἔξετσεις της. τῇ συστάσει δὲ ἐνδε τῶν ἐλλανοδικῶν, εἰσῆλθεν ως διδυσκάλισσα πικρὰ τινὶ πλουσίῃς οἰκογενείᾳ ἐν Παρισίοις. Πῶς πικραλήθη ὑπὸ τοῦ νεαροῦ βιρώνου δὲ Κέρων; Μήπως καὶ ἐκείνη τὸ ἐγνώριζεν; Φρικώδης ἦτο ἡ ἀνάμνησις, ἢτις τρόμον προύζενει αὐτῇ. "Εδώκε πίστιν ἐν τοὺς λόγους τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Διατί; Διότι τῇ εἶχεν ὑποσχεθῆ δι τὸν νυμφευθῆ! Διότι τὸν ἡγάπησεν!

— Δέν σὲ ἀγαπῶ πλέον, τῇ εἰπεν ἡμέραν τινά!

Ἐμεινε κεραυνόπληκτος ἀπέναντι τῆς ἀπαντήσεως ταύτης. Εἶτα ἡμέραν τινά ἡσθάνθη δι τὸν ἔμειλλε νὰ γίνη μάτηρ. Οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ ἐπικνέλθῃ πικρὰ τῷ βιρώνῳ, διότι ἦτο ὑπερήφανος, ἡ δὲ φιλοτιμία αὐτῆς δέν τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἐκείνον. Πλειστας ἡμέρας διῆλθεν ἐν ἀγωνίῃ ἐφ' ὅσον ἤδυνθη ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν ὄμμάτων τῶν γονέων τῶν δύο παιδίων, ὃν ἡ ἀνατροφὴ ἦτο ἐμπειστευμένη αὐτῇ, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καταστάσεως της. Εἶτα ἐπροφασίσθη δι τὸν πρόσωπον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτῆς ἡσθένησεν,

ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων καὶ κατέφυγεν εἰς Κλερμόν ἐν τινὶ ξενῶνι ὑπὸ φευδώνυμον. Κατώρθου ὥστε αἱ πρὸς τοὺς γονεῖς της ἐπιστολαὶ νὰ στέλλωνται ἐκ Παρισίων, διὰ τινος φίλης της ἀφωσιωμένης.

Τὸ τέρμα τῆς ἀγωνίας της ἐπλησίαζεν. "Η Ιουλιέττα, σὺ τῇ ἐκκλησίας ἐξόδῳ της, ἡσθάνθη ὡδίνας. Τὸ φρικτὸν δράμα ἔμειλλε νὰ λητῇ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ δωματίου ἐπαρχιακοῦ δενῶνος.

"Οτε ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο νῦξ. Ἡσθάνετο ἥδη τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην, ἤκουε δὲ τὰ βήματα πηγαινοεργομένων ἀνθρώπων ἐν τοῖς διαδρόμοις, φωνᾶς, γέλωτας, μάλιστα δὲ ἀνθρώπων τις ἐδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἀλλὰ κατόπιν ἀναγνωρίσας ὅτι ἐσφύλλετο ως πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἀπεμακρύνθη ψιθυρίζων λέξεις τινάς. Ἐκείνη ἔσυρε τὸν σύρτην τοῦ δωματίου της καὶ ἐστήριξε τὸ κιβώτιον ἐπὶ τῆς θύρας.

"Ἐπασχεν ἐκ φρικωδῶν ὡδίνων, ἵνα δὲ μὴ τῶν χειλέων της ἐκφύγῃ κραυγὴ τις, ἔδειχνε τὸ προσκεφτλαῖον της. Ήχετο νὰ ἀποθάνῃ, πικρὰ δὲ τοὺς πόνους της, τὸ λογικόν της ειργάζετο, αἱ διέρροαι διέκειτο διελέγοντο ἀλλήλας. Πόσον ἡ ζωὴ εἶναι ἀθλία, ἐσκέπτετο! Ἀνεμιμνήσκετο τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, τῆς πτωχίας τῆς οἰκογενείας της, ἐν ἡ ἔλασθε τὴν ἀνάπτυξιν δεσποινίδος ἀντὶ νὰ ἥναι εύτυχης χωρικὴ ἡ ἀπλῆ ἐργάτις. Ἐν τούτοις ειργάζεται ἐν τῇ σχολῇ καὶ ἔλασθε τὸ δίπλωμά της. Ο πατήρ της πολλάκις ἐπήνεσε τὴν ἀνεξήρτητον ζωὴν τῆς παιδαγωγοῦ.

* *

Διατί τὸ μέλλον νὰ γεννηθῇ παιδίον, ἐὰν ἦτο θῆλυ, νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν αὐτὴν ἀθλίαν ζωὴν εἰς ἣν κατεδικάσθη καὶ ἡ ἴδια; Ἐὰν δὲ τούταντίον ἦτο σφρέν, διατί νὰ ἔχῃ τὴν τύχην τῶν ἀλλῶν; Καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ γεννηθῇ! "Εγκλημα! Τὸ νὰ σώσῃ τὸ τέκνον τοῦτο ἀπὸ τῆς οἰκτρῆς τύχης, ἥτις πιθανὸν νὰ ἀναμένῃ αὐτό, τοῦτο εἶναι ἔγκλημα; Α! σχι!..

"Ἐπὶ τέλους αἱ ὡδίνες αὐτῆς κατέστησαν φρικώδεις καὶ τὸ τέκνον ἐγεννήθη.

Τὸ εἶχε πλησίον της, ἡ δὲ μάτηρ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της. Ἡσθάνετο τὸ τέκνον της παρ' αὐτῇ ζῶν, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ τείνῃ πρὸς αὐτὸν τὰς χειρές της. Τὸ φρικώδεις σχέδιον της τῇ ἐπανήρχετο εἰς τὴν διέζονταν. Ἐν τούτοις καλλίτερον ἦτο νὰ φιμώσῃ τὸ βρέφος διὰ τῆς χειρὸς καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτὸν διὰ τῆς ἀσφυξίας. "Αλλ' αἱ δυνάμεις ἐγκατέλιπον αὐτήν. "Αλλ' αἱ φυνῆς ἄλλαι διέκειτο ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἀναίσθητος· πόσα λεπτὰ ἔμεινεν ἐν τῇ ἀναισθήτῳ ἐκείνῃ θέσει καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ ἡγνόει. Η σιγὴ ἀπεκατέστη ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ. "Αλλ' ἐπὶ τέλους ἔπειτε νὰ δώσῃ ἐν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν πραγμάτων. "Ελασθε τὸ τέκνον της μετὰ παραφορᾶς, ἀλλ' αἱ χειρές της ἔτρεμον. "Ηθέλησε νὰ τὸ ἔδη. "Ηναψε μετὰ κόπου τὸ κηρίον καὶ παρετήρησεν αὐτό.... "Ητο θῆλυ. Τὸ ἀγνὸν πλάσμα ἔκινε τὰς μικράς κνήμας του, ἐκάμμυε τοὺς ὄφθαλμούς, ἔκινε τὰ μικρά του χειλῆ. Η Ιουλιέττα ἀνεμιμνήσθη τῶν λόγων τοῦ ιερέως. "Ἐπὶ τοῦ στήθους της ἐστήριξε τὸ μικρὸν τοῦ βρέφους στόμα, δάκρυα ἀνέβλουσαν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της, ἔλασθε τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἤρξατο νὰ καταφυλῆ αὐτὸν παραφορᾶς ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ δακρύων, ἐπαναλαμβάνοντας:

— Κόρη μου! κόρη μου!...

— Αντὶ δὲ νὰ πνίξῃ τὸ χθοῖον τοῦτο πλάσμα, ἤρχισε νὰ λεκνίζῃ αὐτό μετὰ πρυφερότητος!

Ο ΥΠΕΓΩΤΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.